

Peret era molt poregós. S'espantava quan s'apagava la llum. Quan sentia un colp fort. Quan cridaven. Prop d'on vivia, hi havia una casa que tenia nom: la Casa de la Por.

Peret hi va decidir entrar amb el seu gos Busca:

–Si entre a la Casa de la Por, potser perdré totes les pors que tinc.

Va entrar de nit i a les fosques, amb una llanterna. Va buscar el menjador, va encendre la llar i va seure en terra, a esperar. En això, van sonar dotze campanades. I sentí:

–Jo soc el Butoni, parent del dimoni!

Peret es va quedar de pedra. Algú baixava les escales, cantant. Un monstre redó, gros i pelut, que brillava en la foscor. Busca lladrà i va córrer cap al monstre. El Butoni, espantat, va botar damunt d'un armari:

–Agafa la bèstia, agafa la bèstia!

–Si no fa res. És molt bo. Tens por?

–Sí. Visc a soles a casa. Des de fa un temps, hi ha uns lladres que venen i amaguen el que roben. I no hi ha manera de traure'ls. Em pensava que éreu ells.

–Ah, no. Nosaltres som Peret i Busca. Per què no fas fora de casa els lladres?

–Jo, com?

–Els podries espantar. Eres un monstre.

–Ah, jo no sé fer por. No em van ensenyar. Vosaltres m'ajudaríeu?

Peret i Busca van decidir ajudar el Butoni. Aquella nit, els lladres van tornar a la casa per a amagar el que havien robat. Van eixir els tres, disfressats amb llençols, cantant i lladrant:

–Som els Butonis, parents dels dimonis...

Els lladres es van espantar tant que van fugir cametes ajudeu-me. I si no han parat, encara van corrent pel món. Des d'aquell dia, ni Peret ni el monstre Butoni van tindre por de res. I a vosaltres, què vos fa por?

1. Qui vivia a la Casa de la Por?

2. Al gos del xiquet li deien...

3. Peret va decidir entrar a la Casa de la Por perquè...

4. Quin aspecte tenia el Butoni? Escriu.

5. Quan el Butoni els digué que tenia por, Peret...

6. I a tu, què et fa por? Escriu.